

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀλόγισμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 27 Μαρτίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 13

• Τοὺς ὠδήγησαν ἀμέσως καὶ μὲ παράφορον χαρὰν εἰς τὴν φυλακὴν. »

(Σελ. 101, στήλ. γ'.)

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 97)

— Ἰδέα μιὰ φορά! εἶπεν ὁ σιωπηλὸς Λαδουρέκος, θυμάζων καὶ ἐπικροτῶν τὴν μεγαλοφυῶ ἔμπνευσιν τοῦ φίλου του.

Μετὰ τὸν σύντομον ἀλλὰ σημαντικὸν αὐτὸν διάλογον, οἱ ναῦται ἀπεσύρθησαν νὰ πλαγιάσουν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀνθρακαποθήκης, ἣ ὅποια εὗρίσκετο πλησίον τοῦ λιμένος καὶ ἔτρεφε τὰ πτωχὰ μαχηρεῖα τῶν κατέργων.

Ὁ κώδων, εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, ἐκτύπησε τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ὁ Παπαφίγκος ἐξύπνησε τὸν σύντροφόν του, λέγων:

— Φθάνει μας, παιδί, ὁ ὕπνος! Βάλε τ' ἄρμενα, πιάσε τὸ κουπί καὶ ἔρχου ἀπὸ πίσω μου!

Καὶ ἀμφοτέρω διηυθύνθησαν, — ἡ ἀρμένισαν, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Παπαφίγκος, — σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ χιλίας προφυλάξεις, πρὸς τὸ ρυπαρὸν πλοιαίριον.

Μὲ τὰς αὐτάς προφυλάξεις ἐμβήκαν μέσα, καὶ μὴ βλέποντες τίποτε ὑποπτον, ἤρχισαν νὰ μαυρίζουν τὸ πρόσωπόν των μὲ τὰ κάρβουνα, καὶ νὰ ἐξάγουν τὰ ἐνδύματά των, διὰ νὰ τα μαυρίσουν καὶ αὐτὰ ὅπως ἔπρεπε.

Κατεγίνοντο καὶ οἱ δύο εἰς τὴν τερπνὴν αὐτὴν ἐνασχόλησιν, ὅταν οἱ σάκκοι, οἱ παρατεταγμένοι ἐντὸς τῆς φορτηγίδος, παρεμερίσθησαν σιγὰ-σιγὰ, καὶ καμμία δωδεκαριά ἄνθρωποι ἐπετάχθησαν ἔξω καὶ περιέκυκλωσαν τοὺς πεζοναύτας.

Εἰς διάστημα χρόνου ὀλίγωτερον, ἄρ' ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σά; τα διηγηθῶ, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος συνελήθησαν, ἐρρίφθησαν κἄτω, ἐδέθησαν σφιγκτὰ, ἐφιμώθησαν καλὰ, ἀνίκανοι

πλέον νὰ κάμουν καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα, τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Οἱ δώδεκα ἐκεῖνοι ἄνδρες ἔφερον ρυπαρὰς καὶ ἐμβολωμένας στολὰς ἰσπανῶν τελωνοφυλάκων, ὑπερήφανοι δὲ διὰ τὸ γενναῖον κατόρθωμά των, — διὰ τὴν σύλληψιν δύο τόσο ἐπικινδύνων ἐχθρῶν! — τοὺς ὠδήγησαν ἀμέσως καὶ μὲ παράφορον χαρὰν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐκεῖ, ἄρ' οὐ τοὺς ἠνάγκασαν νὰναβοῦν ἀξιοσεβάστων ἀριθμὸν κλιμάκων, τοὺς ὠδήγησαν ἐπὶ τέλους εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα κελλία, — στενότατον δωμάτιον, ἐκτάσεως δέκα μόλις τετραγωνικῶν ποδῶν, φωτιζόμενον ἀπὸ ἑνα μόνον μικρὸν φεγγίτην, μὲ χονδρότατα σιδηρὰ ραβδία, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο σειρὰ ὀλόκληρος κατωφερῶν στεγῶν, ποῦ μόνον νὰ τας ἐβλεπε κανεὶς ἐξαλλίζετο, ἔσον γενναῖος καὶ ἄν ᾗτο.

Τοὺς ἐκλείσαν καὶ τοὺς ἄφησαν.

Ἐν ᾧ συνέβαινον ὅσα διηγήθημεν ἀνωτέρω, ὁ Ρογήρος καὶ ὁ φίλος του, ὁ σκαπανεύς Βιλλαμπόυας, ἐξηκολούθουν νὰ μένουν εἰς τὸν Ἀργοναύτην, αὐστηρότατα ἐπιβλεπόμενοι καὶ ἀδυνατοῦντες νὰ ἐπιχειρήσουν νέναν ὁραπεία. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχαν παύσῃ νὰ βασανίζον τὸ κεφάλι των, διὰ νὰ ἐφεύρουν κανένα ἄλλον τρόπον σωτηρίας.

Δυστυχῶς τὸ πρῶμα δὲν ἦτο διόλου εὐκολον, καὶ κάθε νέον σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐσοφίζοντο, ἔμενεν ἀπραγματοποιήτον, προσκόπτον κατὰ τῆς δικαίας καὶ ἐπιμόνου δυσπιστίας τῶν δεσμοφυλάκων.

Τότε ὁ Ρογήρος συνέλαβε σχέδιον πραγματικῶς μέγα καὶ τολμηρότατον, ἀλλ' ὅμως κατορθωτόν.

Ἐπρόκειτο τίποτε ὀλιγώτερον ἢ περὶ στάσεως γενικῆς. Ὁ ἀπέπιπτον ὅλοι οἱ αἰχμαλῶται αἰφνιδίως κατὰ τῆς ἀγγλοισπανικῆς φρουρᾶς τοῦ κατέργου, καὶ ἀρ' οὐ τὴν ἀφώπλιζαν, θὰ ἔκοπτον τὰ πρυμνήσια, διὰ νὰ φθάσουν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ συναντήσουν ἐκεῖ τὸν γαλλικὸν στρατόν, ὁ ὁποῖος ἐπολιόρκει τὴν πόλιν.

Τὸ τολμηρὸν τοῦτο σχέδιον ἦτο πληρὲς δυσχερειῶν καὶ παντοειδῶν κινδύνων.

Ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ φοβῶνται τὴν προδοσίαν. Εὐτυχῶς ὀλίγοις ἦσαν μεταξὺ τῶν Γάλλων οἱ ἱκανοὶ νὰ διαπραξοῦν τοιαύτην ἀτιμίαν· ἐν τοῦτοις ὅμως ἡδυνότατον νὰ εὐρίσκωνται καὶ μερικὸι προδότες μεταξὺ τῶν πεντακοσίων ὁδοῦκων τεσσάρων αἰχμαλῶτων τοῦ Ἀργοναύτου, ἥρκει δὲ νὰ εὐρεθῇ μόνον εἰς, διὰ νὰ προξενήσῃ τὴν μεγαλήτεραν συμφορὰν.

Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ διέλθουν ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν ἐχθρικών πλοίων καὶ τῶν ἰσπανικῶν φρουρίων· ἔπειτα καὶ ἄλλοι ἀνκρίθηται κίνδυνοι, ἐκτὸς τῶν ἀπροόπτων, ἀνέμενον τοὺς τολμηροὺς δραπέτας.

Γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι οἱ ἥρωές μας δὲν ὀπισθοχώρουν πρὸ τῶν ἐμποδίων. Καὶ μετὰ ἓνα μῆνα, ἀρ' οὐ ἐνήργησαν μὲ ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, κατηχοῦντες, ἐνθαρρύνοντες, πείθοντες, ἀπειλοῦντες τοὺς δειλοτέρους ἐκ τῶν συντρόφων των, ἡ συνωμοσία εἶχε πλέον ἐτοιμασθῇ, καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἐκραγῇ ἡ στάσις.

Γεγονὸς ἀπροσδόκητον ἐπῆλθε νάναν πτερῶση τὰς ἐλπίδας τῶν αἰχμαλῶτων καὶ νὰ τοῖς δώσῃ παράδειγμα πειστικώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Βιλλαμπόυας.

Ἡ Ἀρχαία Καστίλλη, τὸ κατέργον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσοντο οἱ αἰχμαλῶται ἀξιωματικοί, ἀφώπλισε τὴν ἰσπανικὴν φρουράν, ἔθραυσε τὰ σχοινία του καὶ ἔπλευσε πρὸς τὴν ἀκτὴν, τὴν νύκτα, βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου καὶ τῆς παλιρροίας.

Οἱ κανονοβολισμοί, οἱ ὁποῖοι ἐρρίφθησαν ἐναντίον του μὲ λύσαν, τρεῖς μόνον ἐφόνευσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ τὴν πρῶν εἶδον ἀποβιβαζομένους ἐπτακοσίους ἀξιωματικούς, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη τὸ στράτευμα τοῦ δούκῃς Βελλὺν μὲ φωνὰς ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς.

Ἡ Ἀρχαία Καστίλλη περὶ δόθη εἰς τὰς φλόγας, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας φλεγόμενη, ἦτο τρόπον τινά ὁ σωτικὸς φάρος, ὁ δεικνύων εἰς τοὺς ἄλλους αἰχμαλῶτους τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ προσορμισθοῦν, — τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἡ τολμηρὰ αὕτη ἀπόδρασις ἐγένετο αἰτία νὰ διπλασιασθοῦν οἱ φρουροὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατέργων· συγχρόνως ὅμως ἐνέπνευσεν ἀδάμαστον θάρρος εἰς τοὺς αἰχμαλῶτους τοῦ Ἀργοναύτου καὶ τοὺς ἐστήριξεν εἰς τὴν ἀπόρασιν νάψηφῃσιν γενναίως πάντα κίνδυνον, διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐκείνην αἰχμαλωσίαν.

Τὴν 26 Μαΐου, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, δηλαδὴ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ ὑπὸ τὰ ὅμματα τῶν ἀγγλικῶν καὶ ἰσπανικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὸν λιμένα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς παλιρροίας, ἡ ὁποία θὰ ὑπεδοῦναι τὴν πρὸς τὴν ἀκτὴν κάθοδον, ὁ Ρογήρος ἔδωκε τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα.

Ἦτο ἐν σφύριγμα διὰ τοῦ αὐλοῦ παρτεταμένον.

Μόλις τὸ ἤκουσαν, ὅλοι οἱ γάλλοι στρατιῶται ἐπέπεσαν κατὰ τῶν στρατιῶν τῆς φρουρᾶς καὶ κατὰ τῶν δεσμοφυλάκων, καὶ ἄλλους μὲν ἀφώπλισαν, ἄλλους δὲ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, καταλαβόντες τὰ ὅπλα των καὶ τὰ πολέμοφόνια, τὰ ὁποῖα παρέδωσαν εἰς τοὺς καλλιτέρους σκοπευτάς, διὰ νὰ τα μεταχειρισθῶν ἐν καιρῷ.

Συγχρόνως πλείστοι ἐκ τῶν συνωμοτῶν ὤρμησαν εἰς τὰ σχοινία μὲ πελέκεις καὶ μὲ πρίονας, καὶ ὁ Ἀργοναύτης, ἐλευθερωθεὶς ἀμέσως ἀπὸ τὰ δεσμά του, ὠλίσθησεν ἡρέμα πρὸς τὴν ξηρὰν.

Ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος ἦτο ὁ Ρογήρος. Ὅλοι εἰς αὐτὸν ὑπήκουον χωρὶς διαμαρτυρίας, χωρὶς ἀντίρρησην. Εἶχεν ἐπιβληθῇ διὰ τῆς εὐφυίας του καὶ διὰ τῆς ἀταραξίας του· καὶ ὅλοι αἱ διαταγαὶ του ἐξετελοῦντο ἐν σιωπῇ καὶ χωρὶς καμμίαν σύγχυσιν.

Ὁ ἀγγλοισπανικὸς στόλος δὲν ἤργησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι κάτι τι ἔκτακτον συνέβαινε μέσα εἰς τὸ κατέργον· καὶ περὶ τοῦτου ἐβεβαίωθη πλέον, ὅταν εἶδε τὸ πλοῖον ἔξαφνα νὰ κινῆται πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Ἀμέσως τότε δώδεκα φορηγίδες, γεμάται στρατιώταις, προσέτρεξαν, καὶ μὲ αὐτὰς ἐξ κανονοφόροι, καλῶς ἐξωπλισμένοι. Ὅταν ἐπλησίασαν ἀρκετά, ἕνας ἀξιωματικὸς διέταξε τοὺς Γάλλους νὰ παραδοθῶν.

— Ποτέ! ἀπήντησαν ὅλοι μὲ στόμα.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ ἀξιωματικὸς Χάλαζα σφαιρῶν ἐρρίφθη κατὰ πλοίου καὶ ὁ στολισκὸς ἐπλησίασε διὰ συλλαβὴν τὸ κατέργον.

Ἀλλ' οἱ Γάλλοι ἤρχισαν νὰ ἐκτονοῖζον κατὰ τῶν φορηγίδων λίθους σφαιράς καὶ ἄλλα βάρεα ἀντικείμενα, ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον διδάσῃ ἀπὸ τὸ κύτος καὶ παρατάξῃ τὸ κατὰστρωμα. Συγχρόνως οἱ ὅπλα τῶν μὲ τὰ τυρέκια, τὰ ὁποῖα εἶχον πάσῃ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς, ἤρχισαν πυροβολοῦν εὐστοχώτα κατὰ τῶν δρομέων.

Ἐπὶ τοῦ κατέργου πέντε ἄνδρες μόνον ἐφονεύθησαν. Ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μὲν ἐφονεύθησαν εἰκοσιτέσσαρες καὶ πληγώθησαν πενήτηκοντα.

Οἱ ἄγγλοι, βλέποντες τὸ μάταιον ἀποπείρας, ὀπισθοχώρησαν καὶ κατέργον ὀπίσω ἀπὸ τὰς κανονοφόρους, ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν μὲ τῶν τὰ τηλεβόλα.

Ἐν πολεμικῶν τρίκροτον, ἡ Ἀργοναύτης, ἤρχισε νὰ κανονοβόλῃ κατὰ τῶν ἄλλων· κατόπι τὸ φρούριον Ποντάλ, κατόπι τὰ ὀχυρώματα τοῦ Κονδῆ καὶ μετ' ὀλίγον πῦρ ἀκατάσχετον καὶ ὁρμητικὸν προσέβαλε τὸν Ἀργοναύτην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὸ δὲν ἡττημένον κατέργον, χωρὶς ἱστία, ἐκινετο μὲ ἀπελπιστικὴν βραδύτητα. Πρὸς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς, ἡ νύκτα γίνεται ἀμπελιώτης, ἡ ὁποία τὸ παρσιν πρὸς τὸ πέλαιος, χωρὶς ἐλπίδων σωτηρίας!

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸ, προσκρούει εἰς μὲν ὑφαλον καὶ ἐκεῖ σταματᾷ. Ἐν τῷ μετὰ ξὺν νυκτὸν, τὸ πῦρ γίνεται ἀσθενέστερον καὶ αἱ βόμβαι, αἱ ἐκσφενδονιζόμεναι ἀπὸ τὰ φρούρια, πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκτὸς μιᾶς, ἡ ὁποία ἐκρήγνυται εἰς κύτος καὶ φονεύει πολλοὺς.

Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τῆς κατεχομένης ὑπὸ τῶν Γάλλων, παρακολουθοῦν μὲ γωνίαν τὸν λυσσάλεον καὶ ἄνισον τοῦ ἀγῶνα.

Εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου Μανγρόδου, καταληφθέντος ὑπὸ τῶν γάλλων πρὸς τινὼν ἡμερῶν, ὁ στρατάρχης Βικτωρ τοποθετεῖ μίαν πυροβολαρχίαν καὶ ἀρχίζει σφοδρὸν πῦρ κατὰ τῶν κανονοφόρων, αἱ ὁποῖαι πολιορκοῦν τὸ κατέργον.

Ὁλην τὴν νύκτα οἱ δυστυχῆς φρουροὶ ἀγρυπνοῦν, φοβούμενοι ἐξοδόν. Ἀνῶθεν τοῦ ἐλευσίνου σκάφους διασπορῶνται ὀδίδες καὶ σφαῖραι.

Ὁ Ρογήρος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φουρᾶς παραζάλης καὶ τῆς ἀπελπισίας, ὁποῖα ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τοὺς φρουροὺς του, τρέχει, ἐνθαρρύνει, ἀπειλεῖ ἐπιβλέπει τὰ πάντα, πανταχοῦ παρα

τὴν πρῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἀγωνίας, ἀντηγεῖ τὸ ἐγεγέρθηρον ἐκ τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου. Τὸ σύνθημα τοῦτο ἐγκαρδύνει τοὺς αἰχμαλῶτους, καὶ ἀρχίζουν μὲ πυρετώδη ζῆλον νὰ κατασκευάζουν σχεδίας.

Ἀπὸ τὴν ἀκτὴν στέλλονται γαλλικαὶ φορηγίδες, διὰ νὰ παραλάβουν τοὺς φυγάδας. Τότε ὁρμῶν ὅλοι ἀτάκτως, συνωθῶνται, συνθλίβονται, ποῖος νὰ φθάσῃ πρῶτος, οἱ δὲ αὐταὶ, βλέποντες αὐτὸ τὸ κακόν, ἀπομακρύνονται, διὰ νὰ μὴ θυθισθῶσι τὰ πλοιαρία των ὑπὸ τὸ βάρος τῶσαν ἀνθρώπων.

Καὶ ὅσοι ἐρρίφθησαν ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ φθάσουν τὰς ἀπερχομένας φορηγίδας, πνίγονται, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν εἰς τὸ κατέργον!

Πρὸς ἐπίμετρον ἐγείρεται ἄνεμος τόσον ἰσχυρὸς, τόσον μανιώδης, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σταλῶσι καὶ πάλιν αἱ φορηγίδες! Διὰ τοῦτο καταφεύγουν ἐκ νέου εἰς τὰς σχεδίας, τὰς ὁποίας ἐξακολουθοῦν νὰ κατασκευάζουν μὲ μεγάλην σπουδὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλην ἀταξίαν.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, τὰ ἐχθρι-

κά τηλεβόλα ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των. Τὸ κατὰστρωμα τοῦ Ἀργοναύτου εἶνε ἐστρωμένον μὲ πτώματα.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ ἄνεμος ἐπὶ τέλους ἐκόπασεν: αἱ φορηγίδες ἡμύρρεσαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ ὅλοι οἱ αἰχμαλῶται κατέρωθον νὰ ἐπιβιβασθοῦν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου τοὺς ἀνέμενεν ἡ τόσον πολυητὴ ἐλευθερία!

Οἱ ναῦται τοῦ στρατάρχου Βικτωρ εἶδον μετὰ τὴν ἡρώδη εἰς τὴν περιστασίαν ταύτην. Πυρκαῖα εἶχεν ἐκραγῇ ἡδὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου, καὶ ἐκεῖνοι ὤρμων καὶ ἐσῶζον ἀπὸ τὰς φλόγας τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πληγωμένους.

Τελοσπάντων οὐδεὶς ζωντανὸς ἔμενε πλέον ἐπὶ τοῦ κατέργου, καὶ ὁ Ρογήρος ἀπῆλθε τελευταῖος μὲ τὸν φίλον του Βιλλαμπόυν, ὁ ὁποῖος δὲν τον εἶχεν ἀρῆσθαι οὔτε στιγμὴν.

Ἐκ τῶν τετρακοσίων ὁδοῦκων τεσσάρων αἰχμαλῶτων τοῦ Ἀργοναύτου, διακόσιοι μόνον ἐσώθησαν. Ἐκ τῶν λοιπῶν οἱ μὲν ἐφονεύθησαν, οἱ δὲ ἐπνίγησαν, οἱ δὲ ἐκίνησαν!

(Ἐπεταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΚΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΠΡΟΔΟΜΟΣ, — εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιστρέφωμεν μετὰ τὸν περίπατόν μας ἀνά τοὺς ἐμπροσθίους διαδρόμους, — εἶνε τετράγωνος, πλακόστρωτος, μὲ διπλοῦν λαμπτήρα, ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, μ' εὐρὺ ἀνοιγία εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ βάθους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἡ ἐσωτερικὴ κλίμακα, μὲ δύο ἐξόδους ἐκατέρωθεν πρὸς τοὺς διαδρόμους τῶν προαυλίων. Οἱ τοῖχοι εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ μεγάλους πίνακας, κλεισμένους μὲ δικτυωτὰ φύλλα ὡς ἐρμάρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων τοιχοκολλῶνται ἀγγελίαι, ἀφορῶσαι τοὺς φοιτητάς: ἔγγραφα, προκηρύξεις τῆς Πρυτανείας, προγράμματα μαθημάτων, δηλώσεις καθηγητῶν, ἀγγελίαι ἐπιστημονικῶν βιβλίων, κτλ. κτλ. Καὶ πρὸ αὐτῶν συνωστίζονται οἱ φοιτηταί, μετὰ κόπου ἀναγινώσκοντες ὀπισθεν τοῦ δικτύου τὰς τότε ἐπισήμους, τὰς ἐπιδητικὰς, ἐπικυρωμένας μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Πρυτάνεως ἢ τοῦ Κοσμητόρου. Ἐν τούτοις εἰς ἄλλος πίναξ, ἀνεπίσημος αὐτός, χωρὶς δικτυ, ἐλευθερὸς καὶ δημοκρατικὸς, κινεῖ περισσώτερον τὴν προσοχήν μου. Εἶνε ὁ κοινὸς πίναξ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ

φοιτηταί τοιχοκολλοῦν τὰς εἰδοποιήσεις των. Καὶ βλέπεις: «Παρακαλεῖται ὁ δεῖνα φοιτητὴς νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ ἑνοδοχείου τὰδε τὴν δεῖνα ὥραν, διὰ σπουδαίαν του ὑπόθεσιν» ἢ: «Παρακαλεῖται ὁ φοιτητὴς Α. νὰ ἐνταμώσῃ τὸν κ. Β. εἰς τὸ τὰδε καφενεῖον, διὰ νὰ λάβῃ ἐπιστολήν παρὰ τοῦ πατρὸς του» ἢ ἀκόμη συγκινητικώτερον: «Ὁ φοιτητὴς Β. ἀρτὶ ἐπανελθὼν ἐκ Μυτιλήνης, ζητεῖ τὸν συμπολίτην του φοιτητὴν Γ, διὰ νὰ τῷ παραδώσῃ χρήματα.» Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καθ' ἑκάστην οἱ φοιτηταί πρῶτα ἀναγινώσκουν τὸν ἀνεπίσημον πίνακα, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐπισήμους. Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἦμουν φοιτητὴς, αὐτὸ ἔκαμνα.

Ἀλλ' ἂς ἀναδῶμεν τὴν ἐνώπιόν μας μαρμαρίνην κλίμακα. Ἰδοὺ μία μεγάλη θύρα, μὲ λαμπρὰς παραστάδας. Ἀνοίγει, καὶ εὐρίσκόμεθα πρὸ τῆς αἰθούσης τῶν τελετῶν. Πόσον εἶνε μεγάλη! Κατέχει ὅλην σχεδὸν τὴν κάθετον τοῦ ἱεροῦ. Ἀλλὰ καὶ τί μεγαλοπρεπής, τί ὠραία στολισμένη! Ἐχει κυανὴν ὀροφήν, ποικιλιμένην δι' ἀργυρῶν ἀστέρων, χρυσοῦς πολυελαίους, ὠραῖα ποικίλα ματὰ ἐπὶ τῶν κεραμοχρῶν τοίχων, κομψὰ θεωρεῖται ἐκατέρωθεν, καὶ μακρὰς σειρὰς καθισμάτων διὰ τοὺς ἀκροατάς. Τὸ βῆμα ἐγείρεται κατάχρυσον, μεταξὺ τῶν δύο στύλων, οἱ ὁποῖοι ὑποθαλάσσουν τὴν ὀροφήν, καὶ πλησίον του ὑψοῦται τὸ λάβαρον τοῦ Πανεπιστημίου, λευκόν, μὲ τὴν ἀρχαίαν Ἀθηνᾶν κεντημένην ἐν τῷ μέσῳ. Ὅπισθεν, εἰς τὸ βάθος, τοὺς τοίχους καλύπτει πλουσία

πινακοθήκη. Εἶνε αἱ προσωπογραφίαι ὅλων τῶν ἀποβιωσάντων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς του. Ὅποις σεβαστὴ ὁμῆγυρις σοφῶν καὶ πόσων ἐπιβλητικότητα χαρίζει εἰς τὴν ὠραίαν αἴθουσαν! Ἐδῶ λαμβάνουν χώραν αἱ πανεπιστημιακαὶ τελεταί, ἐκ τῶν ὁποίων δύο τακτικαὶ κατ' ἔτος: Ἡ μία εἶνε ἡ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν, ὅταν ὁ παλαιὸς πρύτανης παραδίδῃ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν νέον, καὶ ἐκρυσσοῦν καὶ οἱ δύο, διαδεχόμενοι ἀλλήλους εἰς τὸ βῆμα, τὸν κατάλληλον λόγον. Ἡ ἄλλη εἶνε ἡ ἀπονομὴ τοῦ Βραβείου εἰς τὸν Λασάνειον Δραματικὸν Ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον τελεῖ τὸ Πανεπιστήμιον. Κατ' ἔτος δηλαδὴ, ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἔργων, βραβεύεται μία κωμῶdia καὶ ἓν δράμα, μὲ χίλια φράγχα ἕκαστον καὶ μὲ στέφανον δάφνης. Ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς ἀναγινώσκει ἐκεῖ δημοσίᾳ τὴν ἐκθεσιν, καὶ ὁ πρύτανης κατόπιν ἀποσπαραγίζει τὰ δελτία καὶ ἀπαγγέλλει τὰ δόγματα τῶν βραβευθέντων ποιητῶν. Καὶ ἂν εἶνε παρόντες, προσέρχονται οὗτοι καὶ στέφονται ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Μία ἀπὸ τὰς ὠραιότατας στιγμᾶς εἰς τὸν βίον ἐνὸς ποιητοῦ! — Αἱ ἄλλαι τελεταί εἶνε ἐκτακτοί, ὅπως π. χ. φέτος ἡ τῆς 25ης Μαρτίου, τὴν ὁποῖαν ἐλάμπρυνεν ὁ λαμπρὸς ἐκείνος πανηγυρικὸς λόγος τοῦ κ. Σ. Λάμπρου.

Ἐξερχόμενοι τῆς αἰθούσης τῶν τελετῶν, ἀντὶ νὰ καταβῶμεν τὴν κλίμακα διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆλθομεν, ἀναβαίνομεν μίαν ἄλλην, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐμπροσθέν μας, καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης. Κατέχουν αὐταὶ ὅλον τὸν ἐπάνω ὄροφον τῆς ἐμπροσθίας πλευρᾶς τοῦ κτιρίου. Δύο μεγάλα ἀναγνώστῃρια, ἐν διὰ τοὺς φοιτητάς καὶ τὸ κοινόν, καὶ ἄλλο διὰ τοὺς λογίους καὶ τοὺς καθηγητάς τοῦ Πανεπιστημίου, φωτιζόμενα δι' εὐρέων φεγγιτῶν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, φιλοξενοῦν καθ' ἑκάστην πλῆθος ἀναγνώστων, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Μία ἱερὰ σιωπὴ βασιλεύει ἐκεῖ-μέσα. Μόλις ἀκούεται κάπου-κάπου κανένας ψίθυρος καὶ ὁ θρόυς τῶν στρεφόμενων φύλλων τῶν βιβλίων. Εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια εἶνε συσσωρευμένα εἰς ἄλλεπαλλήλους θήκας ὑψηλάς, αἱ χιλιάδες καὶ αἱ μυριάδες τῶν βιβλίων. Μένει κανεὶς ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ θησαυροῦ ἐκείνου, τοῦ ἐνὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγκλείεται ὅλη ἡ σοφία τῶν αἰώνων!.. Ἀλλὰ τὸ θέαμα θὰ εἶνε ἀκόμη ἐπιβλητικώτερον, ὅταν ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὸ δι' αὐτὴν προωρισμένον εὐρὺ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον εἶδομεν πρὸ ὀλίγου ἡμιτελές. Ἐδῶ ὁ χώρος εἶνε μικρὸς διὰ τὸν πλοῦτόν της, καὶ δὲν εὐρίσκεται ἀκόμη ἐν ἀνέσει. . .

Ἐπιστρέφωμεν καὶ κατερχόμεθα. Μὲ ταχὺ βλέμμα τώρα—διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας,— θὰ ἐπισκοπήσωμεν τὰ δύο μεγάλα προαύλια, μὲ τὰς μαρμαρίνας κρήνας ἐν τῷ μέσῳ, θὰ διέλθωμεν τὰ περιστύλια, τὰ ὅποια τὰ διαθέουν, θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ γραφεῖα τοῦ Πανεπιστημίου,—ἐκ τῶν ὁποίων μεγαλοπρεπέστερον εἶνε ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον συνεδριάζει ἡ Σύγκλητος,— θὰ εἰσελθώμεν εἰς τὸ εὐρὺ ἀμφιθέατρον τῶν παραδόσεων καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐξετάσεων, εἰς τὴν ὀπισθίαν πλέον πλευρὰν τοῦ κτιρίου... καὶ ἐδῶ θὰ σταματήσωμεν. Τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ κτιρίου, τὸν ἄνω ὄροφον τοῦ ὁποῖου κατέχει τὸ Φυσιογραφικὸν Μουσεῖον, εὕρισκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας. Καὶ ὅα το περιγράψωμεν ἐν ἐκτάσει, ὅταν ἄλλοτε θὰ κάμωμεν τὸν περίπατόν μας διὰ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΠΙΣ

Βραβευθεῖσα διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀνάνιαν ἐπιστολὴν τῆς.

(*Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1898, σελ. 426.)

ΒΑΡΚΑ

Βάρκα πάγει, πάγει, πάγει
μέσα 'στ' ἄγρια πελάγη:
Πές μου ποῖδε τὴν προφυλάγει
ἀπὸ κύμα καὶ βουνοῦ;
Βάρκα πάγει πάγει πάγει
μέσα 'στ' ἄγρια πελάγη.
'Ο Θεὸς τὴν πρόσφυλάγει
ἀψηλα ἀπ' τὸν οὐρανὸν.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 93)

Χάσματα, ὅπαι βαθεῖται ἔχαινον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σχηματισθεῖσαι ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν διελθόντων ἐλεφάντων. Μερικὰ μέρη θὰ ἦσαν πολὺ βαλτώδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, ἀλλ' ἡ ἔκτατος ξηρασία εἶχε στερεοποιήσῃ τὸ ἔδαφος. Ἐνίοτε, ἀφίνοντες τὸν λειμῶνα μὲ τὸν ἀπέραντον ὀρίζοντα, εἰσερχόμενοι εἰς δάση ἀκακιδῶν, μεγάλα σκοτεινὰ δάση, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶχον διασχίσῃ, ὅταν ἀπεβιδάσθησαν. Πρὸ πολλοῦ οἱ ταξειδιῶται εἶχον ἀφήσῃ ὀπισθὲν τὴν θάλασσαν· ἐπροχώρουν δὲ τώρα κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς δυσμὰς, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῶν μαύρων, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον, ὡς ἐφαίνετο, κάλλιστα τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ δεικνύουν εὐμενεῖς διαθέσεις πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους τῶν. Τοῖς προσέφερον σῦκα καὶ βανάνας, ἔσταμάτων ὡσάντις ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἐδείκνυν σημεῖα κοπώσεως, καὶ ἐν γένει τοὺς ἐπρόσεχον καὶ τοὺς ἐπεριποιούντο. Τὴν νύκτα ἐστομάτησαν, καὶ ὅπως τὴν προτεραίαν, ἀπεκοιμήθησαν ναναρζόμενοι ἀπὸ τοὺς μηχανοὺς καὶ ἀπὸ τὰς ὠρυγὰς τῶν θηρίων. Ἀλλ' ἡ κόπωση τῶν ὁδοιπόρων ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Λίνα ἀπεκοιμήθη μόλις ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Μιχαρόνας, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῆς ἐρήμου.

Τὴν ἐπαύριον ἡ πεζοπορία ἐπανελήφθη ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὁρους. Ὁ Μπρέκος δὲν ἀπεχωρίζετο τὸν Γεράρδον, καὶ μολονότι ἡ ἰσχυρὴς ἀπόζουσα βαρὺ, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε ὅλον τὸ σῶμα τοῦ νεαροῦ μαύρου, καθίστα τὴν γειννιάσιν του πάρα πολὺ ὀχληράν, ὁ Γεράρδος τὸν ὑπέφερεν ἀγογγύστως εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ κάμῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μαύρων τοιαύτας προόδους, ὥστε τὴν ἐσπέραν ἠμποροῦσε πλέον νὰ συννενοῖται κάλλιστα μὲ τὸν νέον του φίλον.

Οὕτως ὁ Γεράρδος ἔμαθεν ὅτι τὸ ἐπίθετον Μλιζού, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὸν Λεγκέν, ἐσήμαινε γενεῖο φῶς· οἱ μαῦροι ἔτρεφον βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὰς μεγάλας γενεαῖδας, ἡ δὲ γενεὴ τοῦ Λεγκέν, ἡ ἄρβονος καὶ πυρρά, τοῖς εἶχε κάμῃ ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Τὸ ἐπίθετον Βαγιάν ἐσήμαινε, καθὼς εἶχε μαντεύσῃ κάλλιστα ἡ Κοραλία, γενναῖος, τολμηρὸς· ὁ δὲ Γεράρδος δὲν ἐκολακεύθη ὀλίγον, διότι οἱ μαῦροι τῷ ἀνεγνώρισαν τοιοῦτον προτέ-

Ἔξ ὧν ἐνόει ἀπὸ τὰς ὁμιλίαις Μπρέκου, ὁ νεαρὸς γάλλος συνεπίσταντο οἱ Σομαλῆδες, ταξιδεύοντες μῆκος τῆς παραλίας, διέκοπτον τὸ ταξειδίον τῶν, διὰ τὴν ὁδηγίαν αἰχμαλώτους πρὸς τὸν ἀρχηγὸν Ἀμπροῦκον, πατέρα τοῦ Μπρέκου, ὁποῖος μὲ μεγάλην του χαρὰν ἔβλεπε τὸν νεαρόν· ὁ δὲ ἐδέχετο τοὺς διακεκριμένους ἐκ ξένους. Ἐξ εἰς ἐν χωρίον, ὅπου ἔβλεπε νὰ φθάσουν μετὰ πορείαν πέντε ἡμερῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παρουσία γυναικῶν ἐπεδράδυνε κατ' ἀνάγκην ταξειδίον, δὲν θὰ ἐφθονον παραπέρα ἡμέρας τοῦλάχιστον.

Ἐν τούτοις ἡ μακρὰ ὁδοπορία ρατώθη ἄνευ ἀπεικταίου, καὶ τὴν κατὴν ἡμέραν, μόλις ἐσημειώθη ὅτι ὁ προσέγγιστος τῶν ταξειδιῶται χαιρετίσθησαν διὰ κραυγῶν ἰσχυρῶν πολὺ πρὶν εἰσελθόντων εἰς τὸ χωριὸν περικυλώθησαν ἀπὸ ὁμίλον ἀνδρῶν, ναικῶν καὶ παιδίων πάσης ἡλικίας, μαῦροι οὗτοι, συνωθούμενοι, συνωθούμενοι, χειρονομούντες καὶ κραυγάζοντες, ὡς τρελοὶ, τοὺς παρέσυραν καὶ ὠδήγησαν ὁρισθευτικῶς μέχρι τῆς σημετέρας καλύβης τοῦ χωρίου, τὴν ὁποίαν κατέκειτο ὁ Ἀμπροῦκος.

Εἴπομεν, ὅτι ὁ Γεράρδος ἀπὸ δευτέρας ἡμέρας ἦτο ἤδη εἰς τὴν συννενοῖται μὲ τὸν Μπρέκον. Εἰς τὴν στιγμήν τοῦ ἐνδεκαήμερου ταξειδίου τώρῳσαν νὰ μάθουν ὅπως ἔπρεπε γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν καὶ οἱ ἄλλοι μάλῳτοι, προπάντων ἡ Κοραλία· ὥστε, ὅταν εἰσηλθόντες εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέβλεπε, μολονότι πολὺ θὰ ἐπεθύμει κατὰ τὴν νύκτα εἰς προϋπάντησιν—οἱ ξένοι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκφράζοντο κατὰ τὴν ἑλληνικὴν τῶν, ἡ μὲν τὰς ἐπιθυμίας τῶν, διότι δυστυχῶς ῥίσκοντο ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀγρίων ἐκεῖνων.

Ἐν τούτοις μὲ τολμηρὸν ὕψος ῥάχρως ἐδήλωσαν, ὅτι συγκαταθέμενος νὰ μείνουν εἰς τὸ χωριὸν τοῖς παρεχώρουν μόνον μίαν καλὴν ὁλωσθῆναι κινουργίαν, διότι αἱ καλὴν ἰθαγενῶν ἐμυρμηκίαν ἀπὸ τῶν παντὸς εἰδῶς, ἀπὸ τῶν χοίρων καὶ πᾶν κατοικιδίων, μέχρι τῶν ἐντρυφάνων τῶν ὁποίων δὲν προφέρουν οἱ εὐγενεῖς Εὐρωπαῖοι.

Ὁ Ἀμπροῦκος, μαῦρος πᾶν τούτης, μὲ τοὺς πονηρότερους ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου, ἠρώτησε τὸν Γεράρδον τί θὰ τοῦ ἐδίδεν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς καλύβης.

—Θὰ σου δώσω αὐτὸ τὸ τίμημα τῶν μετὰ τὸν ἀρχηγόν, οἱ αἰχμαλῶτοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο πολὺ πνιγρὰ. Ἀμέσως τότε εὐρέθησαν περικυ-

νὰ μὴ με γελᾷς, διότι τὸ τίμημα τῶν μετὰ τὸν ἀρχηγόν, οἱ αἰχμαλῶτοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο πολὺ πνιγρὰ. Ἀμέσως τότε εὐρέθησαν περικυ-

κλωμένοι ἀπὸ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τοῦ χωρίου. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου μέχρι τοῦ νεωτέρου, προσέτρεξαν νὰ παρατηρήσουν ἐκ τοῦ πληθίου μὲ ἀνοικτὸν στόμα τοὺς λευκοὺς ἐκεῖνους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τοῖς ἐφάνιντο τοῖς ἡμέρας οἱ κάτοικοι τῆς σελήνης. Πολλοί, ἐπὶ τῇ θείᾳ των, ἐπιπτον χαμαί, ἐκβάλλοντες κραυγὰς τρόμου. Ἀραπάκια τρομαγμένα ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν μακρῶν μητέρων των, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ λευκοὶ ἐκεῖνοι θὰ τα ἐτρώγαν. Γυναῖκες προσέπιπτον πρηνεῖς, ψιθυρίζουσαι ἱκεσίας· ἄλλαι ἐξέβαλλον κραυγὰς ὀδύνης καὶ σπαραγμοῦ. Τελοσπάντων ἡ ἐντύπωσις ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ Κοραλία, γελῶσα ὀλοψύχως, ἤρπασε καθὼς διήρχετο ἐν ἀραπάκι δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ὀλόγυμνον, ἐκτὸς ἐνδὸς φυλακτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν εἰς τὸν λαμβόν, τὸ ἐσήκωσε, τῆς ἐφάνη εὐμορφον, καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χεῖ-

εἰς τὸν Γεράρδον, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ θετήσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἔστω καὶ διδόμενον πρὸς ἕνα ἄγριον τῆς Ἀφρικής. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἀλλίως, συγκατετέθη, ἐπιφυλαχθεὶς νὰ ἐνεργήσῃ ἀργότερα διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Ἀμπροῦκον νὰ τοῖς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν των. Ἀλλως τε δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ πολὺ δυσηρεστήμενος, διότι, μολονότι ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ τοὺς κάμῃ αἰχμαλώτους, τοὺς ἔρριψεν ὅμως εἰς χεῖρας ἀγρίων σχετικῶς μειλιχίων, οἱ ὅποιοι, ἕως τώρα τοῦλάχιστον, δὲν τοὺς ἐκακομεταχειρίσθησαν διόλου.

Ὁ Γεράρδος λοιπὸν ἐνεχείρισεν ἐπισημῶς τὸ ὀρολόγιόν του εἰς τὸν Ἀμπροῦκον, ὁ ὁποῖος, πλήρης χαρᾶς, ἔδωκεν ἀμέσως διαταγὴν εἰς τοὺς δούλους του νὰ κτίσουν μίαν μεγάλην καλύβην διὰ τοὺς φίλους του, ἐπὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον θὰ προσδιώριζαν αὐτοί, ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου. Περαιτέρω δὲ μετὰ χαρᾶς, ὅτι οἱ ἄγριοι εἶχον τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς· διότι μόλις ὁ Γεράρδος ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἀμέσως ὁ Ἀμπροῦκος διέταξε νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐλευθέρους, καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐκείνη ἐπιβλεψίς, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν διακρούοντες τοῦ ταξειδίου, ἔπαυσεν ἀμέσως. Ἀφ' ἐτέρου οἱ μαῦροι ἐργάται ἤρχισαν αὐθημερὸν νὰ κατασκευάζουν τὴν καλύβην, ἀρκούντῃ καλῇ, μὲ τοίχους ἀπὸ λάσπην, μὲ στέγην ἀπὸ ἄχυρον, χωρισμένην εἰς δύο δωμάτια διὰ ξυλοτοίχου, εἰς τὰ ὅποια οἱ αἰχμαλῶτοι θὰ ἠμποροῦσαν τοῦλάχιστον νὰ κοιμῶνται ἡσυχῶς.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν συνέντευξίν των μὲ τὸν ἀρχηγόν, οἱ αἰχμαλῶτοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο πολὺ πνιγρὰ. Ἀμέσως τότε εὐρέθησαν περικυ-

κλωμένοι ἀπὸ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τοῦ χωρίου. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου μέχρι τοῦ νεωτέρου, προσέτρεξαν νὰ παρατηρήσουν ἐκ τοῦ πληθίου μὲ ἀνοικτὸν στόμα τοὺς λευκοὺς ἐκεῖνους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τοῖς ἐφάνιντο τοῖς ἡμέρας οἱ κάτοικοι τῆς σελήνης. Πολλοί, ἐπὶ τῇ θείᾳ των, ἐπιπτον χαμαί, ἐκβάλλοντες κραυγὰς τρόμου. Ἀραπάκια τρομαγμένα ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν μακρῶν μητέρων των, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ λευκοὶ ἐκεῖνοι θὰ τα ἐτρώγαν. Γυναῖκες προσέπιπτον πρηνεῖς, ψιθυρίζουσαι ἱκεσίας· ἄλλαι ἐξέβαλλον κραυγὰς ὀδύνης καὶ σπαραγμοῦ. Τελοσπάντων ἡ ἐντύπωσις ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ Κοραλία, γελῶσα ὀλοψύχως, ἤρπασε καθὼς διήρχετο ἐν ἀραπάκι δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ὀλόγυμνον, ἐκτὸς ἐνδὸς φυλακτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν εἰς τὸν λαμβόν, τὸ ἐσήκωσε, τῆς ἐφάνη εὐμορφον, καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χεῖ-

εἰς τὸν Γεράρδον, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ θετήσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἔστω καὶ διδόμενον πρὸς ἕνα ἄγριον τῆς Ἀφρικής. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἀλλίως, συγκατετέθη, ἐπιφυλαχθεὶς νὰ ἐνεργήσῃ ἀργότερα διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Ἀμπροῦκον νὰ τοῖς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν των. Ἀλλως τε δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ πολὺ δυσηρεστήμενος, διότι, μολονότι ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ τοὺς κάμῃ αἰχμαλώτους, τοὺς ἔρριψεν ὅμως εἰς χεῖρας ἀγρίων σχετικῶς μειλιχίων, οἱ ὅποιοι, ἕως τώρα τοῦλάχιστον, δὲν τοὺς ἐκακομεταχειρίσθησαν διόλου.

Ὁ Γεράρδος λοιπὸν ἐνεχείρισεν ἐπισημῶς τὸ ὀρολόγιόν του εἰς τὸν Ἀμπροῦκον, ὁ ὁποῖος, πλήρης χαρᾶς, ἔδωκεν ἀμέσως διαταγὴν εἰς τοὺς δούλους του νὰ κτίσουν μίαν μεγάλην καλύβην διὰ τοὺς φίλους του, ἐπὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον θὰ προσδιώριζαν αὐτοί, ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου. Περαιτέρω δὲ μετὰ χαρᾶς, ὅτι οἱ ἄγριοι εἶχον τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς· διότι μόλις ὁ Γεράρδος ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἀμέσως ὁ Ἀμπροῦκος διέταξε νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐλευθέρους, καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐκείνη ἐπιβλεψίς, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν διακρούοντες τοῦ ταξειδίου, ἔπαυσεν ἀμέσως. Ἀφ' ἐτέρου οἱ μαῦροι ἐργάται ἤρχισαν αὐθημερὸν νὰ κατασκευάζουν τὴν καλύβην, ἀρκούντῃ καλῇ, μὲ τοίχους ἀπὸ λάσπην, μὲ στέγην ἀπὸ ἄχυρον, χωρισμένην εἰς δύο δωμάτια διὰ ξυλοτοίχου, εἰς τὰ ὅποια οἱ αἰχμαλῶτοι θὰ ἠμποροῦσαν τοῦλάχιστον νὰ κοιμῶνται ἡσυχῶς.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν συνέντευξίν των μὲ τὸν ἀρχηγόν, οἱ αἰχμαλῶτοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο πολὺ πνιγρὰ. Ἀμέσως τότε εὐρέθησαν περικυ-

(*Ἐπετα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΖΑΝΤΟΣ

(Μεσαιωνικὸν διήγημα.)

(Τέλος· ἴδε σελ. 96.)

Γ'.

Ἡ ἡμέρα ἐλαμψεν εἰς οὐρανὸν διαιγέστατον, ὅτε ὁ κόμης μὲ τοὺς ἄνδρας του ἐφθασεν εἰς τὸ δάσος. Ὁ Ζάντος ἐγνώριζεν ὅλα τὰ μονοπάτια, καὶ ἐκεῖ κατὰ διαταγὴν του εἶκοσι πέντε μὲν ἄνδρες ἐτοποθετήθησαν εἰς ὅλας τὰς πύριξ διόδους, αὐτὸς δὲ πάντοτε ἐμπρὸς μετὰ τοῦ κόμητος Ἀλέξερτου Δ' Αἰγγλενοῦ καὶ τῶν ὑπολοίπων ἀνδρῶν εἰσηλθεν εἰς τὸ δάσος· τέλος ἐφθασαν πλῆσιν ἀνοικτοῦ τοπίου, πανταχῶθεν περικυκλωμένου ὑπὸ δένδρων, ὅπου καλύβαι μικραὶ εἶχον στηθῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

«Κοιμοῦντ' ἀκόμη, εἶπεν ὁ Ζάντος. Αἱ καὶ νὰ ξέρατε, πῶς θὰ σας ξυπνήσωμε!»

Εὐθὺς δ' ἀμέσως, ἀφοῦ ἐτοποθετήσεν ἐπὶ τὰ ὀκτὼ στρατιώτας παραπλεύρως ἐ-

Εἰς θάνατον!... Σελ. 105. στήλ. γ'.

κάστης θυρίδος τῶν καλυβῶν, ὁ νέος ἀρχηγὸς ἐνευσσε, καὶ στρατιῶται τινες, κρατοῦντες σάλπιγγας, ὅλοι ὁμοῦ αἰφνιδίως ἐσάλπισαν ἐορτάσιμον καὶ παιδρὸν σάλπισμα· αὐτοστιγμὴ πάντες οἱ λησταὶ ἐντρομοὶ ἐξῆλθον τῶν καλυβῶν των καὶ πρὶν ἀκόμη λάβουν καιρὸν νὰ ξιφουλκήσουν, ὡς λυσσαλέα θηρία ὠρυόμενοι, εὐρέθησαν δεμένοι καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸν λειμῶνα, ὅπου ἀπὸ ὅλα τὰ περίξ συνέρρευσαν οἱ γεωργοὶ καὶ χωρικοί.

Ὅλοι δὲ οὗτοι εἶχον κατὰ τὴν νύκτα ἐναντίον τῶν κακούργων καὶ ὅτι ἠκούετο, ἐνδομίζε τις ὅτι ἦτο συμφωνία παραπόνων καὶ καταρῶν:

«Μοῦ ἔκλεψαν τὴν ἀγελάδα μου!»

—Μοῦ ἔκαψαν τὸ σπιτάκι μου!

—Εἰς θάνατον!... εἰς θάνατον!..

—Μοῦ ἀφάνισαν τὰ γεννήματά μου!

—Εἰς θάνατον!

—Μοῦ ἐρρίμαξαν τὰ σπαρτά μου!

—Μοῦ ἐκότρωσαν τὸ παιδάκι μου!..

Τὸ ἀκριβὸς μου παιδάκι!

—Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον! Εἰς

θάνατον!

μέριμον Παῖδα, Φίλανθον (ἡ ἐπιθυμία σου, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἐπιθυμία διῶν τῶν φίλων μου, θὰ ἰκανοποιηθῇ διὰ τοῦ Δευκώματος τῆς Εἰκοσταετηρίδος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ τὰς εἰκόνας πάντων τῶν συνδεομένων μετ' ἐνὶ «Διάπλასιν».) Ἄν τῶθῃς (αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ· εἰς ὅλα μέτρα νὰ εἶσαι!) Τρεχαγυρεούτολον (λυπούμαι πολὺ πού δὲν εἰμυρῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν παράκλησίν σου· ἡ «ἐσημεριδοῦλες», ἔγιναν τόσον τοῦ συρμού ἐπὶ βλάβῃ τῶν μικρῶν συντακτῶν των, οἱ ὁποῖοι γράφουν εἰς ἐποχὴν πού μόνον νὰ διαβάθῃ πρέπει, ὥστε ἀπεράσιμα νὰ μὴ κάμω πλέον λόγον διὰ καμμίαν.) Ἀγνήν Φιλίαν, Ροδοστεφανομένην Ἀγνήν (χαίρω πολὺ πού ἔγινε καλὰ κρεββατωμένα καὶ τὰ πέντε· πῶ, πῶ, τί ἀνησυχία πού θὰ εἶχε ἡ μητέρα!) Ἄνθος τῆς Ἀνθού (τὸ σπικιόν μου σὲ ἀντασπάξεται.) Πενασμένον Ἀθκον (κατενουσιασμένον μετὰ τὰς ἐρατεινὰς καινομοτίας.) Κολομβίαν, Χρυσοορίαν Πακτωλόν, Φιλέρημον Τρυγίνα, (μερικαὶ θὰ δημοσιευθῶν ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των ἐν τῷ μεταξῷ ὅμοι· εἰμυρῶ νὰ μου στείλῃς καὶ ἄλλας· βεβαίως θὰ γίνῃ καὶ διαγωνισμός Καλλιγραφίας.) Ἀριστέαν τὸν Χῖον (καὶ ὅχι Ἀριστέα, διότι εἶνε πρωτόκλιτος· ὁ Ἀριστέας τοῦ Ἀριστέα.) Ἰπποκρήν Γουλιέλμιν (ἄρ' οὐ εἶσαι 16 ἐτῶν, κατατάττεσαι εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν· τὸ Lucas εἶνε τυπογραφικὸν λάθος σου ἐστὶται τὸ Αὐτόχαρτον.) Ἑλληνοπούλαν ([Ε] διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἑσπαθώματος, ἀδιάρρονον ἂν συνεπληρώθῃ δι' ἄλλον· ἀναμένα τοῦ βιβλίου.) Ταυγέτην (ὦ, μπᾶ! δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ Κρόναβλος! ἂν τὰ ψεύματα τοῦ Ἀρχιζιζανίου, δὲν ἐνόησας διὰ τὰ ἔργαρον εἰρωνικῶς;) Δ. Βοστανῆν (σὲ συγχάρω) Μολόρδον (χαίρω πού ἔγινες καλὰ· πόσον ἤθελα νὰ μου ἔγραψας συχνότερα, ὅσοι πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου.) Ἰωνικήν Ἀκτιήν, Α. Ἀγγελόπουλον (ἐκ τῶν ὀλίγων, οἱ ὁποῖοι εὖρον τὸν Κερνάβλον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας.) Ἡμερον Περιστερὰν (τὰ ἔστειλα ὅλα.) Μικρὰν Δεσποινίδα, Ἀγγυρολογιώτατον (πολὺ μου ἤρσεν ὁ λόγος σου [Ε]) Νευρόσπαστον, Σφίγγα τῶν Θηβῶν, Τσουκνίδα, Θαλασσιτὸν Ζωγράφον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ζωγραφίαν.) Νικόλαον Δεκαβέλλαν, Φίλ-Μοῦ-Λή, Πρώτην Μαίτον (ἔστειλα.) Ἀπόστολον Μαρτίον, Ἀστεροέσαν Νύκτα (ἔστειλα.) Πέτρον Γ. Μαρκατωράκην, Ἀεραίαν Ὑδραν, Παναγιώτην Χ. Χριστοφῆν, Ἀεροναυτοπούλαν (δὲν θὰ εἶχα τόπον τὴν ἡμέραν πού μου τ' ἔγραψες.) Ζουρλομανδάρ (καλὰ ὅλα αὐτὰ· ἀλλὰ διατ' ἔκαμες τόσον καίρῳ νὰ μου γράψῃς;) Φιλοθάνατον, Δευκώσαν τῆς Κῦπρου (ἔγω ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐννεργείας σου.) Ἄνθος τοῦ Παρρασσοῦ (χαίρω πού ἔγινες καλὰ.) Φαρόμυαλον (ἐν μέρει ἔχεις δίκαιον· ἀλλ' εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν πάντοτε θὰ ἐπρωτιώτο ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιάδης Εὐαίσθητον Ἄνθος (ναί· μετὰ μὲν μου εὐχαρίστησιν ἔμαθα ὅσα μου γράψεις.) Νικητήν τῆς Ἀουστερλίτης, Κατσαρίδαν (ἔστειλα ἀγγελίαν καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐννεργείας σου.) Ἀκτιήν Νύκτα (μου ὑπερήρσεν ἡ ἐπιστολή σου· εὖγε!) Φρόσων Κοφινιώτων (κάθε ἐρώτησις ἀποτελεῖ μίαν λύσιν.) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνθού (ἔξω κ' ἐγώ ποίαν ἀπὸ τὰς δύο ἐννοῶς; δὲν πειράζει ὅμως ἂν στείλῃς.) Φοινικίδα, Ἐξόριστον Ἑλ-Ληρίδα, Μαρτολόλυνδον, Βασιλέα τοῦ Κατέρρου (λαμπρὰ ἐπείρασες τὴν Καθάρν Δευτέραν!) Μορογενή (ἔστειλα.) Σμυρνητοπούλαν, Ἀσπροποταμίτην ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιον ἐπιστολήν σου.) Ταρταρίον τῆς Ταρσκόνης, Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Ἐτοιμέροπον Οἰκίαν (ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς διαπορετικὰς ἀπαντήσεις εἰς κάθε τετράδιον· ἀπαραίτητον ὅμοι εἶνε τὸ 10 λεπτὸν γραμματικόν μου καὶ ὁρῶμαι ἔξ ἑως τώρα.) Μεταφύλαν, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐγγενή σου πρᾶξιν.) Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Ἀστέρα

τοῦ Πόντου, Βασιλέα τῶν Ἀγθῶν, Ἡλεκ-τριχὸν Φῶς (μάλιστα· αὐτὸς εἶνε ὁ Κρονάβλος.) Ἀγροβιολέταν (σὲ περιμένω.) Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα (δὲν πειράζει!) Φρουρίον τῆς Κερκύρας, Ἰουστινιανόν (βεβαίως, δύνασαι νὰ στείλῃς καὶ δύο εἰκόνας· ψευδώνυμον δὲν δύνασαι νὰλλάξῃς ἀνευ πληρωμῆς.) Φασουλογέ-ρητον (σὲ συγχάρω διὰ τοὺς βαθμούς.) αἱ Ἀ-σκήσεις μετὰ τὴν σειρά των.) Ἄρμα τοῦ Ἡ-λίου (ναί.) Ὀρφέα (ὁ φίλος μας Τζὶ Τζὶ-Μποῦ-Μποῦ εἶχε λάβῃ μέρος· εἰς τὴν μασκα-ράταν τῶν ποδηλατῶν καὶ διεκρίθη διὰ τὴν κομψότητα τῆς στολῆς του.) Πηνιὸν τῆς Ἐ-ρήμου (εἰς τὸ ποστέξ· θὰ δημοσιεύσω τὸ ποι-ηματάκι σου διὰ τὰς Ἀκτιήτας.) Εὐπειθή Τίον, Ἀφραν τοῦ Ἀρίονος (ναί.) Θεαγέτην (λαμπρὰ ἐκθέσεις τὰς ἐμπνύσεις σου.) Κῶμα τῆς Πριγκίπου, Ὡς με Λένη, Ζωηρὰν Φλόγα, Ἀγρίον Μάρδην, Σέλευκον τὸν Κερυνίον, Κιθαροδὸν Ἀρίωνα, Γεώργιον Παλαιόν (ἐλλήρησαν.) Ροδινῶνα Κροῦ-σον ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιον ἐπιστολήν σου καὶ ὁ δεύτερος φακέλλος πρέπει νὰ εἶνε ὀλίγον ψυλλιδισμένος.) Τρομάρον, Κολοκυθόσπορον, Πικ Νικ (πρὶν μου τὸ γράψῃς, μοῦ εἶπεν ὁ κ. Παπαδόπουλος διὰ πὲ εἶδος μετὰ τὸ ποδήλα-τον.) Φλοῖσθον τοῦ Εὐδείνου, Σαρδανάπα-λον (κατετάχθης εἰς τὴν μεσαίαν.) Πέτρον Μαρκατωράκην (ὅσον εἶνε, κάμε τον!) Χια-κὴν Μαργαρίταν, Πεταλούδαν τῶν Σερρῶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 22 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ ποστέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαΐου.

Ο ἄρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διῶν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιστικοὶ, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλου, ὅν ἰκανοποιεῖται ὁ πρῶτος καὶ εἰς τὴν 22 Μαΐου.

177. Δεξιγορίφος.

Αὐτὸς ὁ Γέρος πού μας παγώνει
Μορῖζει ἐν ἄνθος, ὅποιο κ' ἂν εἶνε,
Κ' ἐν ἄλλο ἄνθος μᾶς φανερώνει,
Πόσον ὥριον—σὺ πλέον κρίνε!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνο; Μικρασιάτου

178. Συνζαλόγοριφος.

Ἐν ἔθνικῳ καὶ δουλικῳ, — μετὰ λαβήτου γράμματα
Καθὼς καὶ ἕνας ποταμὸς πού τρέχει ἐπὶ Ρωσσία,
Ἐν τὰ τρία ἐνωθῶν, θὰ κάμουν ἐν τῷ ἅμα
Μεγάλη καὶ περιφρηνή ἀρχαία πολιτεία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

179. Στοιχειόγοριφος.

Βγάλε λάμδα, βγάλε χί,
Κι' ἀπὸ ὠρεία ἐξοχή,
Θάξῃς χιόνια καὶ βροχή.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καθηρέως [Ε]

180. Δίνιγμα.

Τὸ ἀρτενικόν, μου ἦτο
εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Τὸ οὐδέτερον, μου μέρος
παράλιν, τερπνόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηνιῶ τῆς Ερμού

181. Δίνιγμα ἀνωμόδες.

Ἐνα κοῦτὶ μουτοπούλου,
Γεμάτο σκερπανόπουλα

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαρδαλαμπύμου

182. Ρόμπος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ εἶχε ὁ Παρθενών.
Τὸ δεύτερον εἶνε θεὰ τῶν μυθολογικῶν.
Τὸ τρίτον εἶνε κίεσις μὲς ἀρχαίας γῆς,
Τὸ τέταρτον μου ἀνθρώποις γνωστὸς ἐκ τῆς Γραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ερῶς Πιττακοῦ

183. Φύρην-Μέγδον.

Σκονὸν σονέ, σφῶρος σέγρο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίττιος τῆς Αγαίας

184. Ἐξάπλευρον.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ τὰς ἑξῆς ἀνταλλαγὰς ἀπὸ τοῦ Α καὶ καὶ γινόντες εἰς αὐτὸ, νάναγινώσκωμαι περί τῶν ματος: ἔξ λέξεις, ἐκ πέντε στοιχείων τῶν τὰς ἑξῆς: 1, Νηρηίδης, 2, Προσπύτης, 3, Ἰσχυρὸς τῆς Ἀσίας, 4, Πηνιόν, 5, Μίλας τῆς Ἀσίας, 6 Θείαν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαρτίνου

185-188. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος τῶν κατωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἑκάστου τοῦ αὐτοῦ, σηνιμάτισον ἄλλας τῶν, ἔξ λέξεων, ἄρπα, νόμος, ἄρμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αγγελοῦ

189. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικα γράμματα τῶν ζητουμένων ἀποτελοῦν τὸνομα θεᾶς, τὰ δὲ δεύτερα τοῦ Διγχοῦ:

1, Ἐπαρτία τῆς Τουρκίας, 2, Μία τῶν ναϊδῶν, 3, Ἡρώς, 4, Κράτος Εὐρωπαϊκῆς Ὀστρακοδερμον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαρτίνου

190. Φωνηεντόλιπον.

★ γνμ-τν γρτρν μνς-ν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηνιῶ τῆς Ερμού

191. Ἑλληνογαλλικὸς Γρίφος.

Σὼς γε πολλοί, αἱ βοῦ: ἔρσι! τῶν ὀνδρῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρεοῦ

192. Γρίφος.

ἔλη, ἔλη, ἔλη,

ἔλη, ἔλη, ἔλη,

ἔλη, ἔλη, ἔλη,

ἔλη, ἔλη, ἔλη,

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αστέρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 καὶ 9 Ιανουαρίου

1. Αἰθὺς (αἱ, θεία). — 2. Κίναις (αἱ, κίνη). — 3. Πόλος, Βόλος. — 4. Χίρς, ἀρχή. — 5. Πόλος, Βόλος. — 6. Ἡ γραφή.

7. Α Κ Ρ Ι Τ Α Σ. — 8. Κ

Κ Ρ Α Σ Ι Σ

Ρ Α Κ Ο Σ

Ι Σ Ο Σ

Τ Ι Σ

Α Σ

Σ

9. ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ, Αἴνος, Ἰανός, νάνος.

10. Καθάρν, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

11. Οὐδὲν, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

12-13. 1, Ἰσχυρὸς, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

2, Ἰσχυρὸς, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

14. Εὐαίσθητον, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

15-18. 1, ὁ Ἀρχιναύαρχος, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

2, ὁ Ἀρχιναύαρχος, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

3, ὁ Ἀρχιναύαρχος, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

4, ὁ Ἀρχιναύαρχος, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

26. Αἱ Ἀδελφαί, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

27. Παντοκράτωρ, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

28. Περιφρηνή, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

29. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

30. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

31. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

32. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

33. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

34. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.

35. Ἐξέλιξις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις, ὁ ὅστις.